

„56-os emlékpark avatás Sepsiszentgyörgyön

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 56. évfordulója alkalmából Sepsiszentgyörgyön emlékparkot avattak 2012. 10. 20-án. Az erdélyi POFOSZ-os bajtársak, ebből az alkalomból, meghívták többek között a POFOSZ-t is, így az 1956-os Hagyományörzők **Szécsi István** elnök vezetésével egyéni kirándulást szerveztek, hogy e jeles alkalomból ott lehessünk és a meghívásnak eleget tehesünk. Meghívták a XIV és XVI. ker. önkormányzat dolgozóit is és e két önkormányzat lehetőséget biztosított a Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola és a Szerb Antal Gimnázium diákjai számára, hogy „**Élő történelemóra**” címén, megismerkedhessenek 1956 történelmének valós részletével. Egy 50 fős autóbusszal, kellemes időben elindulva, késő este érkezünk meg szállásunkra, Sepsiszentgyörgyre. A késő esti vacsora után, mindenki gyorsan lefeküdt, hiszen a zsúfolt programot teljesíteni csak kellően pihent állapotban lehet. Másnap a reggeli után tiszteletünket tettük a Nyergesetőn 1849-ben hősiiesen helytállt 200 székely hazafi emlékének állított kopjafák érdekében. Menet közben **Hajdú Szabolcs** tanár úr történelem órát tartott számunkra, hogy milyen fontos tettet hajtottak végre a szorost védő hősök, hogy a 200 ezres orosz haderőt fel tudták tartóztatni addig, amíg Bem tábornok Segesvár alól megérkezett Temesvár alá. Sajnos, árulók mindig akadtak és egy román kenéz most is elárulta a védők mögé vezető ösvényt, hogy esély se maradjon a két irányból támadott védőknek. Eközben lezajlott a temesvári ütközet is, ahol Bem abban a tudatban vezette a magyar csapatokat támadásra a túlerőben levő osztrákok ellen, hogy végig kellő tüzérségi támogatást tud biztosítani a támadó magyar csapatoknak. Nem számolhatott azzal, hogy az előző főparancsnok utóvédharcra berendezkedve a tüzérségi löszert már máshova irányította, így a kevés löszér hamar elfogyott és ezt kihasználva, az osztrákok döntő csatát nyertek ellenünk, ami elősegítette a fegyverletételt.

Ez után Sepsiszentgyörgyre mentünk, ahol egy ebédmeghívásnak tettünk eleget, majd városnézés után 18:00-kor megkezdődött ünnepség résztvevői lettünk azzal a kb. 2000 megjelenttel együtt, akik számára fontos volt az emlékpark avatása. Itt találkoztunk a másik, POFOSZ által szervezett utastársainkkal is. Volt, aki azért tett szemrehányást, hogy miért nem 23-án jöttünk, mert az, az igazi. Később mégis megértette, hogy nekünk Budapesten is vannak feladataink és itt vendégek voltunk.

Több színész közreműködésével színvonalasan előadott verseket hallottunk az ünneplőbe öltözött nemzettársainkkal együtt. Majd **Antal Árpád András** polgármester beszélt arról, hogy a rendszer mindig össze tudja roppantani azokat, akik az igazságot akarják és a román kormány részéről, ma is folyik a megfigyelés azok ellen, akik a magyar ügyet napjainkban is szívükön viselik, mert a szabadságnak ma is ára van, de csak erős akarat, erős nemzettudattal lehet eredményt elérni, hogy Emberek és Magyarok tudjunk maradni. **Dr. Kiss Tamás**, mint egykori résztvevő mondta el hozzászólását több előadóval együtt. A magyar kormányt **Semjén Zsolt** miniszterelnök helyettes képviselte, aki beszédében elmondta, hogy a román kormány helyesen tette, amikor állampolgárságot adott a határon kívüli románoknak. Azonban mi sem vagyunk kisebbek, mert nem követelünk többet, mint amit mások is megkaptak, de azt mi is megköveteljük minden határon túli magyar számára. Üdvözlendő ez a határozott kijelentés, de minden magyar hagy várja el joggal, hogy az anyaország kormánya nem csak beszél a jogokról, hanem olyan lépéseket tesz, hogy azok meg is valósuljanak. A Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola diákkórusa, nagyszerű előadásával kivívta a jelenlevők elismerését.

Az emlékhely négy oszlopán található azok a nevek, akiknek viselői megszenvedték magyarságukat, amiért mertek szimpatizálni, vagy részt is venni a magyar forradalomban. Ezért a merészségükért, többen az életükkel fizettek, míg mások súlyos börtönbüntetést kaptak, mert a megtorló gépezet nemcsak Magyarországon működött. Az emlékoszlopok leleplezése után, az emlékezők elhelyezték a megemlékezés koszorúit is, utána fáklyás

menetben mentünk az Erzsébet parkban felállított kopjafához, hogy a bolsevik diktatúra áldozatainak az emlékkopjafáját is megkoszorúzzuk odaillő főhajtással együtt.

Folytattuk vonulásunkat a Székely Nemzeti Múzeumig, ahol a Magyar POFOSZ 1956-os Hagyományörző tagozat által meghirdetett történelem/irodalmi pályázaton győztes diákok vehették át okleveleiket.

- I. helyes megosztott díjat kapott: **Dukai Tímea Ildikó** és **Szász Kovács Réka** középiskolás diákok mindketten a sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Liceum tanulói Szintén I. díjat kapott **Oláh Gellért**, a Babes-Bólyai Egyetem I. éves hallgatója.

A díjakat **Szécsi István**, az 1956-os Hagyományörzők elnöke adta át. A győzteseknek gratulálunk, de nemcsak ők győztek, hanem azok is, akik e pályázaton megmutatták felkészültségüket 1956-ról. Csak így tovább, de '56-ból ne csak éljenek egyesek, hanem az akkori célok megvalósításáért küzdjön minden magyar, hogy az akkori szovjeturalom után szűnjön meg a bankárok élősködő uralma is, hogy a nemzet saját kezébe vehesse sorsának irányítását. Mert a forradalmat, főleg a munkások vitték véghez és a kivégzettek között is ők voltak többen, de most is ők a legjobban kiszolgáltatottak és ez az állapot addig meg is marad, ameddig nem vesszük tudomásul, hogy nem az a legfontosabb, hogy kivel, hanem az, hogy miért fogunk össze.

Ma is későn és kissé fáradtan kerültünk ágyba, hogy feladatunkat teljesítve a következő napon ismét hazautazhassunk, hiszen itthon is helyt kell állnunk, ünnepelnünk forradalmunk kikiáltásának 56. évfordulóját.

Elutazásunk reggelén, reggeli közben találkoztam egy másik magyar buszos útitársammal, aki megkérdezte, hogy honnan jöttünk és milyen szervezettel?

Mondom, neki, hogy Budapestről és szervezetünk neve Magyar Politikai Foglyok Országos Szövetsége. – Nem hallottam erről a szervezetről, bár mi is Budapestről jöttünk, de vannak-e közöttük olyanok, akiket Horthy üldözött, mert én három évig munkaszolgálatos voltam. – Köztünk ilyen nincs, de ezek az emberek talán a Partizán Szövetség tagjai lehettek, akik segíthettek abban, hogy később politikai foglyok lehessenek. - Ez nem egészen így van, mondta ő, mert én egy zsidó ember vagyok. – Ne haragudjon, de önről ez látszik is, de ez nem baj, beszéljessünk. Elmondta, hogy ő három évig harcolt Izraelben és a családtagjai ma is katonák, ő pedig 30 évig volt hajógépész. De Magyarországról sok embert deportáltak is. – Igen, de tudja ki ezért a felelős? Mivel válasz nem érkezett, hozzátettem, hogy a Zsidó Világtanács, mert a szegény zsidókra nincs szüksége az alakuló Izraelnek. Sajnos ebben igaza van, de talán ezt később megbeszélhetnénk. – Örülök a párbeszédnek, mert meg kell beszélünk azokat a problémákat, ami esetleg szembe állít bennünket, de mi mindjárt utazunk haza. Így aztán mindketten minden jót kívántunk egymásnak, mert a felesége már sürgette, mi pedig indultunk haza. Jó volt ez a pár perces beszélgetés, hiszen partnerként fogadtuk egymást.

Hazafelé vezető utunk is jól telt el, és éjfél után, szerencsésen a Parlament elé érkeztünk, majd mindenki hazatért pihenni.

Ezt gondolom, hogy utunk eredményes volt, hiszen testvéreink szeretetét éreztük, és többen örültek, hogy talán már itt is lehet beszélni „56-ról, csak a bűnösök nevét nem lehet még kimondani. Többen mondták kár, hogy hazamentek, mert amíg itt voltatok, mi is erősebbnek éreztük magunkat.

Nem hagytunk el Benneteket és hisszük, hogy hamarosan eljön az, az idő is, hogy bár a határok már nem választanak el bennünket, de azon legyünk mindannyian, hogy egy országban is élhessünk.

Bencze Pali
2012. 10. 23

A busz utasai a Nyergesfőn. Fotó: Sarudi Gábor

Indulás előtt az Országháznál.

Főlső kép: anyu, megérkeztem és mindjárt indulunk.

Alsó kép: fiatalok vagyunk, szépek vagyunk, de minden múlandó.

Nyergestető: 1848 folytatása 1956. Nekünk mindkettő a szabadságunkat jelenti.

Tusnádfürdő: fárasztó volt, de megérte.